

משרד החינוך התרבות והספורט
מינהל החינוך הדתי
היחידה ללימודי אמנויות
בוגרי מגמת אמנות בחמ"ד

תערוכה ארצית 2
אבת תשס"ו

עיצוב וגרפיקה: סטודיו שחר שושנה
הוצאה לאור: מחלקת הפרסומים, משרד החינוך התרבות והספורט

פתח דבר

**”במה מתבטאת יחידותו של אדם?
בשאיפה המרכזית שלו, ביעד המרכזי שלכוחו הוא מכוון את כל מיתרי נפשו.
יחידותו של אדם – בתפילת חייו.
אדם רוצה מה שרוצים אחרים, אבל כל אחד רוצה בכך על פי דרכו האישית...
אותה אחרות, אותה יחידות, אותה בדידות עם שהיא בקרב ההמונים,
היא שקובעת לאדם את דרך חייו.”**

(הרב י”ד סולובייציק, “על התשובה”)

אנו עדים היום למהפכה המתרחשת בקרב הנוער הדתי. הוא מבקש למצוא דרכים נוספות, יצירתיות ומשמעותיות ל”תפילת חייו”, בציוה, בשירה, במוזיקה, במשחק, בקולנוע ובמחול. המהפכה הזו אינה שקטה, כוחותיה אדירים.

הקטלוג הזה שלפנינו מייצג מדגם קטן, אך טיפוסי, של כיווני היצירה של הנוער הנובעים ממעמקי הלב ומעומק הקשר עם האל, מיסוד הזהות הדתית והאמונית ומעוצם הקשר לשורשים תרבותיים ולארץ שבה הם חיים.

עם זאת הנוער אינו מנותק מהמתרחש סביבו, והוא מנהל דיאלוג ביקורתי, חרד וכואב עם המציאות.

היצירה הנפלאה הנפרשת לעינינו היא תמונת ראי לתהליכים המשמעותיים שאנו עוברים כחברה, ומבשרת על כיוונים תרבותיים ייחודיים ומעמיקים, המאירים, ועוד עתידים להאיר, באמצעות האמנות על חייו.

רויטל זיוון (שטרן)

מנהלת היחידה ללימודי תקשורת ואמנויות בחמ”ד

בשער החוברת

הרבה עבודות, מגוון טכניקות ושפע נושאים אפיינו את עבודות הבוגרים – ליתר דיוק: הבוגרות ובוגר אחד – אשר הוגשו לתערוכה הארצית מספר 2 של בוגרי מגמות האמנות בחינוך הממלכתי דתי. רק עם פריסת המוצגים החלו להסתמן מגמות מאפיינות. האמנות כסייסמוגרף האמיתי של הנפש מספרת לנו, המבוגרים נציגי החברה והממסד, סיפור חיים, ואנחנו מוזמנים להאזין לו.

המבט הרענן והבלתי מתפשר של בוגרי תשס"ה חושף מציאות טורדת ומאיימת: דימוי ארץ-ישראל קרועה, משבר העזיבה של מולדת אחת אל מולדת שנייה, עיסוק חוזר ונשנה במוטיבים של פחד, של חרדה ושל כבילות. לפעמים אופי האמירה הוא קיומי-אקזיסטנציאלי, למשל דמות האשה המכונפת הכבולה; פעמים אחרות האבל והאבדן מופיעים בהקשר מקומי, כבמקרה של הנערה המקוננת באמנותה על אמה שנרצחה בפיגוע.

גם הנשיות המצפה באופק נראית כנושאת מטען מאיים: אנורקסיה ופגיעותו של הגוף הנשי נרמזים במספר לא קטן של עבודות. ברם לצד אלה יש גם מבטים המשרים אקלים שונה: פרפר צבעוני, הזמנה ל"קום והתהלך בארץ", ושתי ידיים – האחת כהה והשנייה בהירה – הנפגשות מסביב לשתיל רענן, מספרות על תפילה לקראת העתיד ועל תקווה שלא פסה מן הלב.

הנאיביות והשבלונות שנחשבו במשך שנים, כמובנות באופי היצירה בציבור המאמין, פינו את מקומם השנה לפיקחון ולחוסר אשליות. אנו צופים בתעודת הזהות הפנימית הכנה שלפנינו מתוך הערכה, ומקווים להמשך אמיץ ופורה.

ציפורה לוריא
אוצרת התערוכה

דברי ברכה

”יש שעה שהכל יושב בתוך

האור

כמו אבן חן בתוך עדי זהב”

(רחל חלפני)

שעה זו של הצגת תערוכת בוגרי מגמות אמנות בחינוך הדתי היא שעה גדולה ומיוחדת. אנו מבחינות בגידול במספר המגמות בחמ”ד וכן, מספר בתי הספר שהשתתפו השנה בתערוכה גדל. אנו מודות למורים המנחים שליוו את הבוגרים, ומודות לכם תלמידים ששיתפתם אותנו בנגיעותכם האישיות. זה כשנתיים שאנו מלוות את מגמות האמנות, והפניות אלינו להדרכה גדלות משנה לשנה. בעבודתנו בשטח אנו נפגשות עם מורים ותלמידים רבים. אנו רואות כמשמעותי את החיבור בין התהליך היצירתי הפנימי לבין התהליך האמוני, הנובע מהמקורת היהודיים ומקוות שגם ביצירות שנראה בעתיד, הדברים יבואו לידי ביטוי.

אנו מאמינות, שהיוצרים הצעירים בחינוך הדתי יתפתחו ליוצרים, שאי אפשר יהיה להתעלם מיצירתם; ושגישתם האמונית תהיה משמעותית לחברה הישראלית כולה.

בברכת המשך עשייה ויצירה

עפרה קירשנבויים ליאורה לוי
מדריכות ארציות

אליה שליו
תיכון "מגדל אור"
מגדל העמק
מנחה: מזל רחימי

אגדות עם בהשראת סיפורי התנ"ך

טכניקה: מעורבת

אגדת "פינוקיו" לעומת יונה הנביא

יונה הנביא ברח בספינה מפני צו ה' להוכיח את נינוה. כאשר פרצה סערה ביים, הבין יונה שהסערה באה בעטיו. הוא ביקש שיזרקו אותו למים, ולויתן בא ובלע אותו. שלושה ימים הוא שהה במעי הדג, עד שהדג פלט אותו לחוף. גם באגדת "פינוקיו" חיפש סבא ג'יפטו את פינוקיו ביים. בעת חיפושיו פרצה סערה, ולויתן תקף אותו ובלעו. גם ג'יפטו שהה במעי הדג במשך שלושה ימים, ולאחר מכן הדג פלט אותו לחוף.

בין חבל לחבל

אביטל הבה
אורט אולפנית טבריה
מנחה: ליאורה לוי

טכניקה: צילום

רעיון הפרוייקט הוא כשמו: "בין חבל לחבל". בחרתי להציב את תמונות נופי הגולן, שאני צילמתי, לצד תמונות נופי גוש קטיף, שצילמה בת דודתי תושבת הגוש, הילה, במסגרת לימודי הצילום שלה. קריעת התמונות מסמלת את הקרע שהתנתקות מייצגת, את השבר שהיא עושה לאנשים – כשהיא קורעת מהם את ביתם בעל כורחם מבלי שדעתם תהווה חלק מתהליך זה.

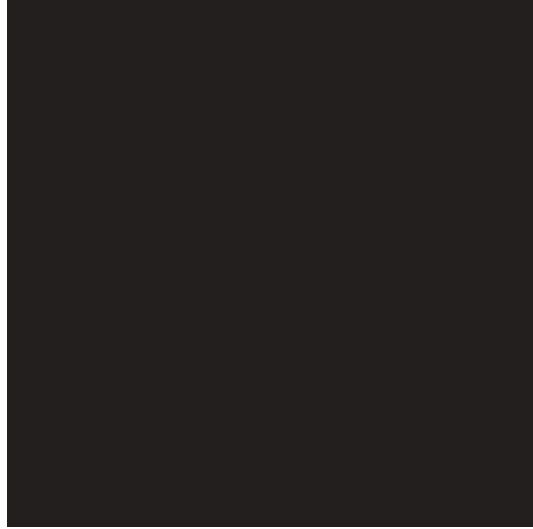
בחרתי לסדר את התמונות בצורה קבועה: תמונה שלי – תמונה של גוש קטיף – תמונה של הגולן – וכך לסירוגין עד לתמונה של בת דודתי החותמת את הפרוייקט. ביקשתי להראות את החיבור בין שני חבלי הארץ: אותם אנשים שחרצו את גורלם של תושבי גוש קטיף ותלו אותם על בלימה, עלולים בעוד כמה שנים לחרוץ את גורלו של הגולן ממש באותה צורה, ויתלו את תושביו על בלימה. מסיבה זו תליתי את התמונות באטבים על החבל, כשהחבל בעצם מייצג את חבלי הארץ – גוש קטיף והגולן – והתלייה מבטאת את שני חבלי הארץ שגורלם תלוי ועומד.

עדי מרדכי
תיכון "פלך"
ירושלים
מנחה: יפעת זילדרמן

שחור על שחור

טכניקה: אקריליק ודיו על בד

בחרתי לצייר את המדבר, את השממה, את הצחיחות והריק, המתגלה כחובק בתוכו עושר ומגוון רב של נופים, טקסטורות, צבעים וצורות. תהליך הציור בשחור על שחור מחייב התמודדות. למצוא חומר שחור הנראה על מצע שחור, למצוא דרך להישאר בכהה, בחבוי – לא להגיע אל הבהיר והלבן, לא להתגלות. לחשוב הפוך. לצייר את החסר, ולא את היש.

אני רוצה את אמא שלי. אפשר?!

עטרה בלאושטיין
אולפנת "שבי רחל"
נווה דניאל
מנחה: עפרה קירשנבוים

טכניקה: רישום + קולאז' על עץ

אירוע של שניות פגע בכליכך הרבה אנשים.
כל שנייה, כל יום, כל שבת, כל חג, כל חודש, כל שנה מרגישים את האירוע שקרה אז, באסרו חג של שבועות.
את ההשפעה שלו אני מרגישה, כל הזמן. רבים חיים אותו. כל מי שהכיר את אמא שלי, נפגע מאותה פגיעה שהיא
נפגעה בה לפני ארבע שנים. בגלל הפגיעה הקשה של אותו אירוע, שפוגע כל יום בכל כך הרבה אנשים – לא
נשכח ולא נסלח!
עיצבתי קולאז' גדול המכיל את כל התמונות וקטעי עיתונות שהכנתי. מעל הכל המזמור "אשת חיל" שיוצר את
הפנים של אמא שלי.
אמא היתה מודל ל"אשת חיל", כך מספרים עליה כל מי שהכיר אותה. אלו היו המונים.
אני רוצה את אמא שלי. אפשר?!

פחד

בתאל מזרחי
תיכון "יבנה"
חולון
מנחה: נילי בדיחי

טכניקה: אקריליק על בד

פחד הוא תגובה פסיכולוגית טבעית של האדם, המתעורר למראה אירוע או יצור חריג. הפחד גובר או נחלש בהתאם לאופיו של האדם. הפחד הוא נושא עיקרי בחיי. אני פוחדת מדברים רבים כמו חרקים, סמטאות חשוכות ועוד, אך בעיקר מהמחשבות שיש אנשים בעולם הזה, שיש בהם הרבה רוע, ואנו צריכים להתגונן מפניהם – לפחד מהם.

היצירה שלי משרתת את הרעיון של "פחד כדבר בלתי מוגדר". הצבע הכחול שבמרכז מתפרץ החוצה ומתערבל בצבעים חמים, בצללים לא ברורים של אנשים, בדמויות, בידיים, במפלצות, או ביצורים שונים הנכנסים ומזדחלים לתוך היצירה.

במרכז יש רמז לגולגולת. כל אדם ואדם שניגש ליצירה רואה בדמויות הללו דבר אחר, מפלצת, צל אדם מאיים וכדומה – בהתאם לאופיו.

מגילה יפנית

מעין ונציאן

אורט אולפנית טבריה

מנחה: ליאורה לוי

טכניקה: בד ורישום על נייר

בחרתי ליצור בעצמי את המגילות כאשר נושא הציורים שעל גביהן הוא ריקוד. במגילה היפנית אני מוצאת שלמות חזותית.

הבדים בעלי מרקמים שונים, מתחברים להפליא. צבע הזהב מופיע פעמים רבות. הקו שמאפיין את הציור שעל המגילה הוא חופשי, מינימליסטי, זורם, אך מדויק כל כך. ריקוד הוא בעיני: תנועה, אווריריות, שקיפות, זרימה. הרקדניות מקפידות מאוד על עיצוב הריקוד. הן מקנות חשיבות לתנועות הגדולות, ו"מעצבות" את התנועות. כמו כן השמלות שלהן דקות ועדינות, נעלי הבלט שלהן גם הן אובייקטים מעוצבים, התורמים למכלול ולהבעת תנועותיה של הרקדנית. נראה, כי העיצוב והאסתטיקה שייכים למגילות היפניות וכן לריקוד, אך בעוד העיצוביות התנועתית היא בקו עגול ואמורפי, עיצוב המגילה הוא בקווים ישרים אנכיים ורוחביים. ניכרת הקבלה בין הרקדניות שצוירו בדיו שחור או בגואש זהב ובין הטקסטורות שעל הבדים. "כקרן האור העוברת... מעירה בו את שחוק הצבעים ומחול ניצוצות שרדמו." (לאה גולדברג, "כקרן האור").

הפרפר

אריאל ארנוביץ
תיכון "פלך"
ירושלים
מנחה: יפעת זילברמן

טכניקה: טכניקה מעורבת (רשת, גבס, בד, צבע...)

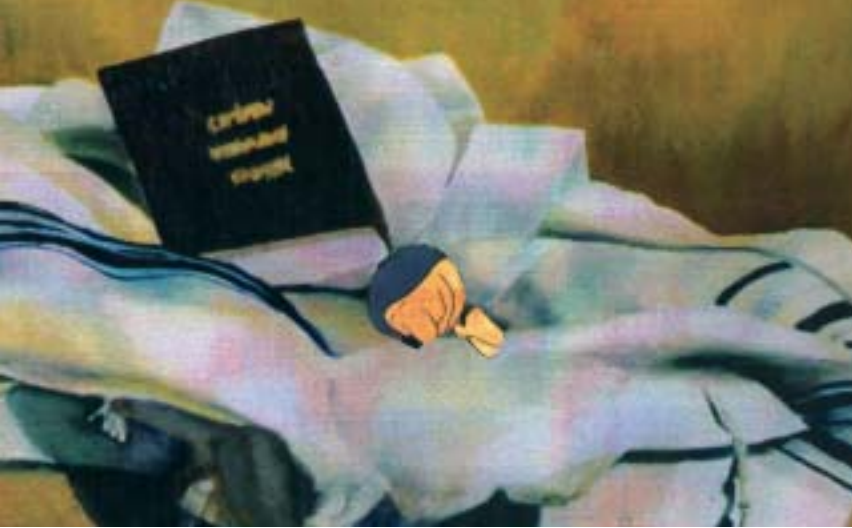
עבודה זו נבעה מתוך עיסוק ברעיון היצירה. מוצגים כאן שני קצותיו של תהליך היצירה – מרגע לידתו של הרעיון אצל האומן ועד שרידיו לאחר חשיפתו אל העולם, ומה שנשאר ממנו לאחר זמן. חיי הפרפר הם קצרים ביותר. הבשלתו, לידתו ומותו סמוכים וצפופים. חייו על כל תפארתם קצרים ביותר. זמן ההתבשלות וההתכוננות מהווים חלק נכבד מכל סך היותו. הפתיחה שונה מהסוף. הוא עובר שינוי ממצב פיזי, מוחשי, תלת ממדי אל החומר השקוף, אל השרידים, אל הארעיות. בין שני המצבים קיימים קווים מחברים, שחור ולבן, השייכים גם הם לקצוות התחלה וסוף, אך במצבי צבירה שונים ברמות ריכוז ואיכויות שונים.

החלום של הגמד

שרה ויינשטיין
אולפנה תורנית לאמנויות
ירושלים
מנחה: עדי דוד

טכניקה: סרט אנימציה

לפנינו סרט אנימציה העוסק בגמד הקטן, הרואה את נפלאות האמנות. כאשר תראו את הסרט, הגמד הקטן יוביל אתכם לעולם נפלא של אמנות. העבודות שלי מהוות חלק קטן בעולם העצום הזה, והן, כמו הגמד הקטן, גיבורי הסרט.

ריקי ואנונו
אורט אולפנית טבריה
מנחה: ליאורה לוי

גוש קטיף - זה הבית

טכניקה: מעורבת

אני פוסעת בין הגינות המטופחות של צבעי פרחים, בין בתים פזורים, בתי כנסת וגני ילדים, בין החממות המיוחדות שבהם מגדלים את מיטב גידולי החסלט; וברקע גלי הים המתנפצים, חלקת אדמה ופיסת שמיים - דבר לא אבקש, רק ארץ שלמה.

בחרתי בנושא זה, כי אני כואבת את כאבם של תושבי המקום אשר נעקרו ממקומם, מבתיהם, ומכל אבן ופיסת אדמה שבה השקיעו נפשם.

אני שואלת על מהות המקום - על הבית שנמצא בלב כל אדם, וכואבת את כאבם של מתיישבי הגוש. "ארץ אשר ירדפוח אויביה, והיא את אויביה תרדוף במרדף. היא את אויביה תשיג, אך אויביה לא ילכדוה בכף."

"יצרים" - מידת הגאווה

מיטל רובינשטיין
אולפנית בני עקיבא
תל אביב
מנחה: אלי מרגליות

טכניקה: אקריליק על בד

יצירתי "יצרים" מחולקת לארבע תתי-יצירות, וכל אחת מהן מבטאת את הצד השלילי של היצר המסוים שאותו היא מייצגת.

בציור "גאווה" - רואים את מגדל בבל ההולך ונעלם בשמיים. לידו מתעופפת ברוח נוצה של טווס, ובתחתית העבודה רואים את הידיים מיצירתו המפורסמת של מיכאל אנג'לו "בריאת האדם". מגדל בבל והנוצה מסמלים את התוצאה של הגאווה: מגדל בבל נבנה בגלל גאוות האדם, שחשב שיצליח לנצח את האל, אך סופו שהתמוטט ונפל. נוצת הטווס, שגם היא מסמלת גאווה, מתעופפת ברוח - גאוות האדם לא שווה כלום. ברקע רואים שמיים כחולים, המסמלים את הרגשתו הפנימית של האדם כשהוא גאה - הכל מושלם מבחינתו. יצירתו של מיכאל אנג'לו מסמלת את האבסורדיות של מחשבת האדם: האל מצויר כאדם. הורידו את האל שהוא בלתי ניתן להשגה, לרמת בשר ודם!

רות גרמאי
תיכון "ריגלר"
נתניה
מנחה: רבקה נבו

זרעים של תקווה

טכניקה מעורבת

ביצירה זו הראיתי זוג ידיים המסמלות את שתי החברות, את החברה הישראלית הוותיקה ואת החברה האתיופית, הזרעות בצוותא את הזרע, שינבוט בעתיד ויהיה לחורש השלום של שתי החברות. הרקע הצחיחי, המדברי והריק מסמל את הניכור ואת חוסר הקשר בין החברות. הידיים, הרחוקות עדיין זו מזו, מסמלות את המרחק בין שתי החברות.

צפונות המבט

אבישג רחמים
אולפנת "צביה"
מעלה אדומים
מנחה: סיגל אדלמן

טכניקה: צילום

"עיניך יראו זרות, ולבך ידבר תהפוכות" (משלי כג, לג).
מבט האדם הנגלה לעינינו מביע המון, אך לעתים הוא צופן בחובו תעלומות שאינן נגלות לעינינו. לעתים אנו יכולים לראות מראות זרים ומוזרים, אשר זרים לשכל. ועל כן האדם מדבר תהפוכות - דברים אשר מבלבלים ואינם נקשרים זה לזה.
לכל אדם הסתכלות המיוחדת לו, שכן שורש הראייה מגוון ושונה מאדם לאדם. בעוד אחד רואה במבט רצינות גמורה, האחר רואה בו עוצמה רגשית וחוויתית.
זהו הסוד והקסם הטמון בהסתכלות הנשקפת לעינינו מבעד למבט.

אחזה דר"י
אורט אולפנית טבריה
מנחה: ליאורה לוי

בין תרבות לבית

טכניקה: צילום

יש רגעים שבו האדם מרגיש חצוי, ולא מצליח להביע את רגשותיו. הוא מרגיש אבוד, והכל נראה לו מבולבל ואפל. בפרוייקט זה ניסיתי להעביר את כל הרגשות הממלאות אותי כעולה חדשה מצרפת. הקרע בא לידי ביטוי בגעגועים לתרבות צרפת מזה, וברצון לגור בארץ ישראל מזה.

בחרתי להציג את כל היצירות בצילום. בכל אחת משלוש היצירות הראשונות בחרתי להשתמש גם בצבע, כמייצג את האמנות שנמצאת בתוכי. תיארת את הקרע שהייתי מצויה בו: בין תרבות צרפת, המסומלת במגדל אייפל ובנוף הצרפתי המקומי, לבין הבית שלי בהושעיה.

בעקבות פרוייקט זה נעשיתי חופשייה כמו ציפור, נשמתי כבר יכולה להיות בשתי המקומות; זה תלוי ברצון שלה ובמה שעובר עליה באותו רגע. עכשיו אני יכולה להגיד שאני ישראלית גם בנשמתי.

עוזי חיטמן - דיוקן רב גוני

שירלי מורד
תיכון "ריגלר"
נתניה
מנחה: רבקה נבו

טכניקה: קולאז' על קרטון

בחרתי לייחד את עבודתי לעוזי חיטמן, אחד היוצרים, הכותבים והמלחינים הגדולים בארץ, ששיריו הפכו לנכסי צאן ברזל. בעבודתי ניסיתי לתת ביטוי לאישיותו רבת הפנים של המשורר על ידי קולאז', המורכב מחלקים צבעוניים של תצלומים, וחיבורם יחד לדיוקנו של עוזי חיטמן מרכיבים את השלם. הצבעים מסמלים את רב גוניותו של חיטמן כאדם וכיוצר. הירוק מסמל עבורי את הטבע והרוגע, ולכן בחרתי בו כרקע לדמות. יתר הצבעים המרכיבים את דמותו משקפים את אישיותו הפשוטה, הענווה והנשגבת ואת שפע יצירתו.

הילה לוינגר
אולפנת
"אור תורה סטון"
רמות
מנחה: זיוית שרעבי

"נצרכה לדורות - נצרכה לדורות"

טכניקה: אקריליק על עיתון

העיתון הוא ראי חברתי המשקף מה שקורה כאן במדינה, לעומתו משקפים ספרי הנבואה ראי היסטורי למה שקרה בישראל לפני אלפי שנים.

חז"ל אומרים, שכל נבואה שנכתבה נצרכה לדורות, שבעתיד היא עשויה להיות אקטואלית ורלוונטית. במהלך לימודי תנ"ך נפגשתי בנבואות שונות, ולמרות השפה התנ"כית המורכבת הן נשמעו לי מוכרות. שמתי לב, שנושאים רבים שהיו מרכזיים אצל נביאי ישראל הם עדיין אקטואליים ורלוונטיים כיום במדינת ישראל תשס"ה. הזדעזעתי לגלות שאין דבר חדש תחת השמש, ושזעקת הנביא יחזקאל "הנה זה היה עוון סדום אחותך, גאון שבעת לחם ושלוות השקט היה לה ולבנותיה, ויד עני ואביון לא החזיקה" (טז, מט), עדיין מהדהדת בחברה הישראלית כיום. התמונות שיצרתי יוצרות את הקישור בין נבואות העבר למציאות בהווה, והן מעלות שאלות קשות על החברה ועל היכולת של יחידים לשנותה ולתקנה.

קשר עין

שרית פרידמן
אולפנת "צביה"
מעלה אדומים
מנחה: סיגל אדלמן

טכניקה: צילום

התמונות מתארות מציאות, מציאות שאנו נפגשים אֶתה בכל מקום. אין כאן ניסיון לביים וליצור מציאות חדשה, מדומה, אלא להשתמש בה! מעין "לקדש את החומר".
הסביבה מורכבת מצורות, צבעים והרבה עניין. במבט סתמי, רדוד – לא תראה כלום, אבל במבט מעמיק, מזווית נכונה, תגלה מציאות מדהימה ומלאת הפתעות.
מוטיב העיניים, ההסתכלות, חוזר בתצוגה בצורות שונות. מצע זה מדגיש את נקודת המבט שלנו, ואת היכולת שלנו לראות את הבריאה – לא מתוך הרגל ושגרה, אלא לראות עולם של שינוי, של גיוון, של יצירתיות והמון עוצמה.

מעין פולק
אורט אולפנית טבריה
מנחה: ליאורה לוי

אנורקסיה

טכניקה: צילום

אנורקסיה היא הפרעת אכילה, המתאפיינת בסירוב לשמור על משקל גוף נורמלי מינימלי ובירידה חדה במשקל, ללא עדות למחלה גופנית. זהו מצב מסכן חיים, המתאפיין בהפרעה בדימוי הגוף, ברזון ובפחד עז מהשמנה. הפירוש המילולי של "אנורקסיה" הוא "איבוד תיאבון עצבני", אך למעשה, אנורקסיות אינן מאבדות את תיאבונן, אלא מדכאות אותו באכזריות. זוהי אינה רק הפרעה גופנית, אלא גם הפרעה פסיכיאטרית קשה. בחרתי לעסוק בנושא זה, משום שחשתי שאין די מודעות בציבור לתופעה זו. לצערי, נתקלתי לאחרונה בבנות אנורקסיות בסביבה הקרובה לי, והיה לי חשוב להעלות את הנושא על פני השטח ולעורר את המודעות לתופעה זו. כיום זוהי אחת המחלות הנפוצות בקרב בני הנוער, בעיקר בקרב בנות בגיל ההתבגרות, משום שהתקשורת והחברה משדרות שלהיות יפה פירושו להיות רזה. היצירות בעבודה מורכבות מפורמט צר וארוך, כדי להעביר תחושה של רזון. ביצירה הראשונה, הצל, מבטאת את היעלמותו של הגוף בזמן המחלה, וכן את שקיעתה של הנפש. ביצירה השנייה נראית דמות המהלכת על "חבל דק", וביצירה השלישית מופיעה יד המושטת לעזרה. עלינו לתת את הדעת לתופעה זו, היא נמצאת בתוכנו! בואו פשוט נושיט יד.

מציאות

מיכל כהנא
אולפנת "חורב"
ירושלים
מנחה: שושנה רבי

טכניקה: אקריליק על בד

לעתים בני אדם רואים את המציאות בצורה שאינה "נכונה" ומשלים עצמם, שהיא היא המציאות האמיתית; ולעתים – הם בונים לעצמם מציאות חדשה. מסיבה זו בחרתי לעסוק בנושא של מציאות אמיתית לעומת מציאות מדומה.

ואולי כשהאדם מאמין שמהו אמיתי – זהו הדבר הנכון? כדי להתמודד עם שאלה זו ניסיתי ליצור איזשהו תעתוע. התבוננתי בחיות המצוירות בקומיקס ובסרטי וולט דיסני ויצרתי את החיות שלי, כאשר החיות המציאותיות מתוארות באופן פחות ריאליסטי מהחיות בתחום האשליה. את החיות האמיתיות ציירתי בגיר שחור או לבן.

שלמות

אורטל זוהר
אולפנת "ישורון"
פתח תקוה
מנחה: רננה כהן

טכניקה: אקריליק על עץ

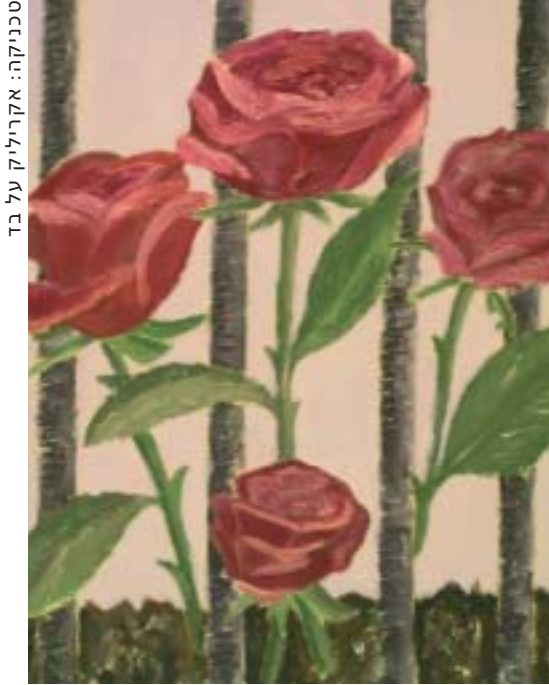

"העיקר בעולמנו אינו היכן אנו עומדים, אלא מהו הכיוון אליו אנו הולכים".
בעבודתי בחרתי לעסוק ברבדים אישיים וכלליים יותר הנוגעים לנושא השלמות. השלמות המוחלטת אינה בידי האדם, אלא בידי הקב"ה; וביטויה ניתן בבריאת העולם. כל יום בבריאה מתייחס לשלמות אחרת. בחרתי להדגים את ימי הבריאה באמצעות שידת מגרות. כל מגרה, על הנמצא בה ומחוצה לה, נוגעים לשלמות או להעדרה בהתייחס לנברא באותו יום.
ישנם סוגים נוספים של שלמות הנוגעים לתחום הפיזי, הרוחני והנפשי, המסייעים לאדם לממש את שאיפותיו, מטרותיו וייעודו בעולם. בחרתי להשתמש בחפצים המרכיבים את עולמי הפנימי, שמסייעים לי בבניית שלמותי ובהגעה על היעד הסופי. הדרך ליעד סבוכה ומפותלת, וכדי להגיע למטרה נדרשים סבלנות, התמדה והרבה אמונה.

מתבגרת

שרה קופלמן
אולפנת "פסגת זאב"
ירושלים
מנחה: שושנה שרייבר

טכניקה: אקריליק על בד

"עורך שמרי, שמרי נפשך, שמרי חייך." (נתן אלתרמן)

- הצגתי סדרת עבודות העוסקות בקשיי המתבגרת בישראל של ימינו. כל אחת מן התמונות מייצגת קושי מסוים:
1. "...ואני לא בבית ואני לא בפנים" (יונה ולך) – פתאום מסגרת הבית והמשפחה נעשית צרה מדי.
 2. "מדוע העולם כה זר עדיין" (נתן אלתרמן) – העולם הפתוח כה גדול והאפשרויות בו כה רבות, וכל אחת מזמינה, מפתה... הנערה המתבגרת הולכת לאיבוד ונפשה זועקת.
 3. "והייתי הולכת ומסתבכת, מסתבכת והולכת, והולכת והולכת" (על פי נתן זך) – הבחירה נעשית, כביכול, אך לאחר כברת דרך – מבוי סתום: קיה, או תהום. הניסיונות חוזרים ונשנים, והמציאות מאבדת את רב גוניתה.
 4. "דמעת החפים מחטא" (נתן אלתרמן) – הנערה בישראל מוכית בחוויות טראומטיות: פיגועי טרור, התנתקות, תאוונות דרכים, מקרי אונס, אבטלה, דם, שכול, עוני. העיתונים אינם מרפים.
 5. "היא התאמצה להביט לפנייה, הלאה שם – אל הוורדים" (דבורה בראון) – למרות הכאב הנערה מצליחה לצמוח ולפרוח. דרך החיים אינה סוגה בשושנים, אך השושנים ישנם (בעבודה המוצגת לפניכם)

סיון גליקרמן
אולפנת "שעלבים"
שעלבים
מנחה: מלי כיאט

זהות - "הכיסא"

טכניקה: פיסול בטכניקה מעורבת

היצירה "הכיסא" היא עבודה מספר 3 של פרויקט הגמר "זהות". השראה: הפסל "האיש החושב" של רודן. הדילמות, הקונפליקטים והמחשבות הרבות שהתרוצצו בראשי - את כל אלה ניסיתי לבטא ולתעד ישירות בפיסולים ובטקסטים בפרויקט הגמר שלי.

הנושא הוא - אני, והעבודות שלי הן "האני" שלי. הן רוצות להראות מה הולך לי בראש או אפילו לדעת מה הולך אצל כל אחד שמנסה להתמודד בבעיות עם מורכבויות מסוימות. יצרתי "כיסא" שיועד להיות "כיסא מחשבות", כיסא שיושבים עליו בכדי לקחת פסק זמן מהשיטפון של החיים (והלימודים...); כיסא שיש לו משמעות ויש בו אמירה וגם "סתם" דברים שעברו לי בראש בשנים האחרונות ונחרטו במוחי ובעבודתי. הכיסא הוא מעין תיעוד של המחשבות, של התובנות, של הווי הפנאי שלי. חלק מהטקסטים הכתובים על הכיסא הם ציטוטים, וחלק אחר הוא מילים שלי. הבחירה נעשתה מתוך אספנות מדוקדקת של טקסטים שהשאירו בי רישום מיוחד, שהתחברתי אליהם, שהזדהיתי עמם, דברים שחוויתי בעבר ושאני חווה עכשיו. החלק הנוסף של המילים הכתובות הם משפטים שלי, שבדרך כלל נכתבו בספונטניות על הדף. התוכן השפיע גם על הצורה. המילים שהרגשתי צורך לחזור עליהן יצרו משחק מילים מעניין כמו גם הצורניות.

פופ אר(ט)צנו

שושנה לוריא
אולפנת "חורב"
ירושלים
מנחה: שושנה רבי

טכניקה: הדפס משי

העבודה מורכבת משתי סדרות. סדרה אחת כוללת חמש מפות של ארץ־ישראל. השתמשתי בטכניקת "הדפס משי", שבה השתמש גם הצייר אנדי וורהול. ביצירה "מרלין" הציג וורהול את השחקנית מרלין מונרו בסדרה של הדפסים משוכפלים בגרסאות שונות ובצבעים מגוונים בסגנון ה"פופ ארט". מטרתו הייתה לתאר את הפיכתה של הכוכבת לדבר זול, פשוט וחסר ערך. עבודתו השפיעה עליי, ואני השתמשתי באותה טכניקה כדי להמחיש את הנושא שמעסיק אותי. בסדרה שיצרתי מציגות המפות את ארץ־ישראל, כאשר בקצות המפה מתווספים פסים קטועים של דגל ישראל, אבל ללא סמל המגן־דוד. בחרתי להציג זאת כך, מפני שבעיני ארץ ישראל היא לבו של הדגל. לדעתי, איננו מעריכים את ארצנו במידה הראויה, ובעבודתי אני מביעה את מחאתי על כך.

עדי ולר
אולפנת "ישורון"
פתח תקוה
מנחה: רננה כהן

התפילה

טכניקה: מעורבת

בחרתי לעסוק בנושא התפילה, אך ביקשתי להתרכז דווקא במכשולים הניצבים בדרך בקשיי המתפלל, בדברים שעליהם עליו להתגבר. התפילה היא נושא שקרוב אלי, אני מרגישה שבמשך שנים אני מקיימת מאבק על איכות התפילה שלי, על המשמעות שבה.

יצרתי סדרה של עבודות שבהם מוצג צילום של דף סידור. אותו עמוד עם אותה תפילה. הצבה כזו מאיימת וגורמת לאיבוד משמעות התפילה הכתובה בדפים. מראה של תפילות רבות אינו מאפשר התבוננות על תפילה יחידה, ואינו מושך לקרוא ולהעמיק. זוהי הצגה גרפית של בעיה שחשים בה אנשים רבים. חזרה על התפילה יום אחר יום ללא שינוי, מקשה על המתפלל לצאת מההרגל ולחוש את משמעותה של התפילה.

ציפית?

רננה פורמן
אולפנת "אמנה"
כפר סבא
מנחה: חני גולדברג

טכניקה: אקריליק על בד

"בשעה שמכניסין אדם לדין, אומרים לו: נשאת ונתת באמונה? קבעת עיתים לתורה? עסקת בפריה ורביה? ציפית לישועה?" (שבת לא, ע"א).

נפש האדם מורכבת משכל ורגש גם יחד. האמנות היא אמצעי להביע רגשות, אני בחרתי בנושא "הציפיה והדרך לגאולה" על מנת להטביע ברגש את ההשקפות והאידיאלים הנלמדים בשכל, ומתוך כך לרומם את הציפיה הפרטית והכללית לישועה השלמה.

המצפה הוא מי שצופה למרחוק ומצליח להתעלות מעל לראייה החיצונית המצומצמת. בכוח הציפיה ניתן להבחין במהלך הכללי שמכוונת יד ה' בבחינת הצצה להסתר י"ה. קיבוץ הגלויות, פריחת השממה, קום המדינה והתפתחותה של תורת חיים בארץ החיים מורים בבירור על האתחלתא דגאולה שבה אנו נמצאים, ברם תהליך הגאולה הוא בעיצומו. הגאולה היא בבחינת אור ה' ההולך ומתגלה לעולם כולו. לא בכדי אנו מוצאים בנביאים ובחז"ל שהגאולה נמשלה לזריחה. אנו מצדנו מחויבים לצפות לישועה, והקב"ה מצדו מחויב להגשמת ציפיה זו. על כן ברגע שהתחילה הזריחה (והיא התחילה) מובטחים אנו שלא תיעצר ולא תיפסק, עד אשר "לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם, ולנגה הירח לא יאיר לך, והיה לך ה' לאור עולם ואלקיך לתפארתך" (ישעיה ס, יט).

ידידיה גרוס
תיכון "שקד"
שדה אליהו
מנחה: זיוה וייס

החפץ חיים

טכניקה: רישום צבעוני

בעבודתי בחרתי לתאר תהליך הקשור בי אישית, תהליך המראה את התחברותי לעולם התורה. עולם מלא חיים, דרך ספרו של ה"חפץ חיים". בציורים אני מתאר את תחושותיי ורגשותיי לפני קריאת הספר ולאחריו. בציור הראשון מצויר ה"חפץ חיים" כפי שהוא נראה בעיני לפני קריאת הספר, דמות שהייתה לא מוכרה וזרה. הציור השני מתאר את פתיחת הספר לראשונה. הידיים עדיין אפורות, אך בדפי הספר צועד אדם, המסמל אותי, לתוך "חדרי חדרים" צבעוניים. תיאור זה מסמל אותי נשאב ונסחף אל תוך הספר.

קרעים שותתי דם

תהילה שיש
אולפנת "אייל ברמה"
נוב
מנחה: צילי טל

טכניקה: אקריליק על בד

מי שיקשיב ישמע
איך הצבע מפעפע שם
איך משסעים החלומות את הבטן הרכה
אבל אימהות דואגות לפני השינה
שמות לעולליהן אטמי אוזניים
שקט בעיר בלילה.
אל דאגה.
בוא ונדבר על
בוא ונדבר
בוא
בוא

בוא ונדבר אולי פעם אחת על
התהום
מילה מוזרה, קצת פתטית בדור
ארור זה שבו טירוף הוא מוצר
ובדידות גוועת על הסף של הכורכר,
תהום
בעומק הבור השרוט מציפורניים
אנשים שחורים בידיים חשופות
מסיעים גושי אבן גדולים דוממים מדממים
כל כך צועקים
ורק ביסודות הבתים הלבנים
משתרגים עורקים כחולים בולטים

היפה בנשים

אביטל שרעבי
אולפנת "אמנה"
כפר סבא
מנחה: חני גולדברג

טכניקה: אקריליק על בד

"היופי – שולי מעילו של האלוקים" (פיליפ, ג', ביילי)

בעבודתי בחרתי לחשוף את היופי הנשי: לבקרה, לחקור ולהציג את הצד היפה המאפיין את המודל הנשי. חיפשתי את ההגדרה של יופי נשי בעבר ובהווה, והצגתי אותו עיתים בעין ביקורתית, ועיתים בעין תומכת. עבודתי השנייה היא סדרה של 4 ציורים. העבודה עוסקת ביופי המערבי, ביופי ההוליוודי. בעבודתי ישנה דמות חוזרת של אישה זוהרת, המהווה מחווה ליצירתו של האמן אנדי וורהול "מרלין מונרו"; אולם האישה בעבודתי היא מהמאה ה-21, אישה מתקדמת, 'מתועשת' ויותר מלאכותית. בכל אחת מהעבודות נגלה פן אחר של ההתייחסות ליופי המערבי ולמצבי הרוח שעומדים מאחוריהם: בדידות, מחלות נפש, ניתוחים וכו'.

מיכל לביא אולפנת "צביה" רחובות מנחה: מלי כיאט

טכניקה: אקריליק על בד

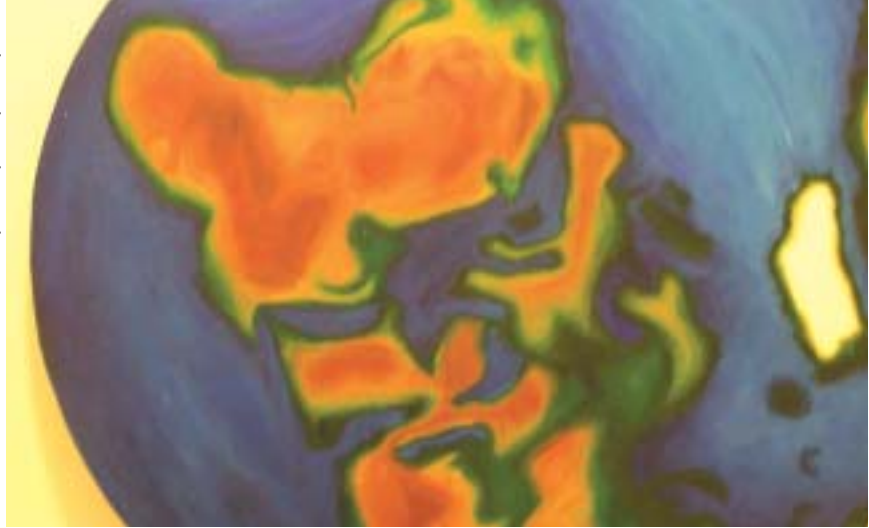
הפרוייקט עוסק בזהות. לעתים הזהות אינה ברורה לי לחלוטין, אני לא מצליחה לפענח את עצמי. בתוך המשפחה יש דמיון גדול בין בני המשפחה, ולפעמים אני מאבדת את הזהות האמיתית שלי. העבודה באה לבטא, שיש בי משהו שהרבה לא מכירים, בעיקר כשהייתי קטנה. בעבודה יש תמונה אחת שלי כשהייתי בת 3, היא ממוקמת גבוה בעבודה. זוהי הילדה הקטנה שבי, שאף אחד לא מכיר או שאני חושבת שלא מכירים... הרקע של העבודה הוא פרחים כהים בצבעי בורדו כחול ירוק. הרקע הזה מנסה לתאר ילדות, אבל השתמשתי דווקא בצבעים כהים להדגיש את ההפך מזה. מסביב לתמונה יש מסגרות בצבעים חמים - אדום וצהוב - על מנת לבטא את המסגרות שלפעמים הם קצת חסמו אותי בחיים. על המסגרות מצוירת ספיראלה גדולה בצבע לבן, צבע נטרלי, המתברגת לתוך התמונה דרך המסגרות.

עדי נחום
תיכון "שקד"
שדה אליהו
מנחה: זיוה וייס

"ארץ ישראל שלי"

טכניקה: אקריליק על עץ

ארץ ישראל תמיד הייתה בעיני הארץ המיוחדת מכול, ארץ שיופיה עולה פי כמה על כל שאר הארצות. לא פלא שעל פיסת אדמה צנועה זו יש כל כך הרבה מלחמות, והיא מקודשת וחשובה לשלוש הדתות המרכזיות בעולם. הארץ שופעת נופים מרהיבים ומגוונים; והחיבור של כל סוגי הנופים בעולם בארץ כה קטנה – אשר במפת העולם היא בקושי נראית – מייחד ומבליט אותה משאר הארצות. בארץ ישראל יש נופים מדבריים וצחיחים, וגם מעיינות, נהרות והרים מושלגים. יש בארץ נופים עירוניים וטכנולוגיה מתקדמת, אך גם שלל נופים מוריקים וצמחייה שופעת וחיות בר; ומעל הכול ניכרת הקדושה של הארץ באתרים רבים החשובים למאמינים מכל העולם. כדור הארץ הוא תכלית הבריאה של הקב"ה, והוא המקום שבו כל בני האדם חיים. הוא מכיל שלל נופים וארצות רבות, וארץ ישראל היא הארץ המרכזית בכדור הארץ בעיניי ובעיני רבים. היבשות והמדינות בולטות חזותית כדי לתת תחושה של "זום". ארץ ישראל נראית כאילו היא נבדלת מתוך כדור הארץ, והנופים של הארץ נראים כיוצאים וכבולטים ממנו. דבר זה מדגיש כי ארץ ישראל היא טבורו של העולם, וכי היא בולטת מכל הארצות.

האחר

אלונה כלפה
אולפנת "אייל ברמה"
נוב
מנחה: צילי טל

טכניקה: אקריליק על בד

בעבודתי אני מתייחסת לקבוצה של אנשים, החיים בתחושה שהם שונים מהחברה הנורמטיבית. הם מתייגים עצמם (או שהחברה דואגת לסמן אותם) כמוזרים, כאחרים. בכל התמונות ניתן לראות באופן ברור את המקום המנותק והמבודד שבו נמצאת הדמות כדי להדגיש את זרותה. אדם כזה, המתקשה להתמודד עם סביבתו, בונה לעצמו עולם משלו, עולם דמיוני, ועל כן כל הדמויות עטויות בכנפיים. בעזרת הכנפיים מנסה הדמות להתנתק ולהתרחק מהמציאות. אמנם הכנפיים הן אשליה, אך הן נותנות לדמות הרגשת ביטחון, הן מגנות עליה וסוככות עליה. ניתן לייחס לכנפיים גם סמל של תקווה, בכוחם להרים את לובשיהם למקומות גבוהים.

אביה שירן
 תיכון "שקד"
 שדה אליהו
 מנחה: זיוה וייס

ראי ראי שעל הקיר - מי הכי צודק בעיר?

טכניקה: פיסול באבן

בחרתי לעשות את פרוייקט הגמר שלי בנושא שמרבים לדבר בו בשנים האחרונות: מלחמות הדת. גם המלחמות המתרחשות בארצנו, ובעיקר זו המשתוללת בחמש השנים האחרונות - מקורן בדת. על מה אנו נלחמים בעצם? על פני השטח כולנו יודעים על מה הסכסוך, אך מה עומד בבסיס המאבק? מה מניע אותנו? מה מבדיל בין שני הצדדים? - הדת.

בחרתי שלא להכניס פוליטיקה לפרוייקט כדי שלא לאבד את הנקודה העיקרית שבה הוא עוסק - הדת שבמלחמה. לכל דת ישנם אנשים המאמינים בה, הם שונים אחד מהשני, אך מאוחדים כגוש אחד בעל חזית אחידה בדתם. מי שעומד מהצד, רואה שני גושים של אנשים נלחמים זה בזה.

הצד המייצג את היהודים הוא השם "שדי", שהוא אחד משמות ה', וראשי התיבות של השם משמעותן "שומר דלתות ישראל"; כלומר שומר על עמו ישראל מפני אויביו. ברקע ישנם קטעים מן התנ"ך - נכס צאן הברזל של העם היהודי. הצד המייצג את האיסלאם הוא השם **الله** (=אללה, אלוקים) - אל המוסלמים. ברקע ישנן סורות, פרקים מהספר הראשי של האיסלאם, הקוראן.

נזדעזע העולם כולו

שחרית דוד
אולפנת "כפר פינס"
כפר פינס
מנחה: בהירה רוזנבאום

טכניקה: גילוף על עץ (דלת)

בתקופה האחרונה הרגשתי שכל הערכים שטבועים בי נחרבו. העולם השתגע ומאיים להתמוטט על ראשי. גילפתי את עצמי בעמדה מתגוננת מפני הבלתי נמנע. את הדלת שברקע לקחתי מביתי. לפני כחצי שנה הרחבנו את הבית ובהזדמנות זו החלפנו את הדלתות. דלת זו שהתה בשמש התבקעה עד שהתפוררה והתקלפה. הבחירה בדלת באה לבטא את המבנה הישן שהוחלף לפתע במשהו חדש – בית חדש, חדרים חדשים: מחיקה של זכרונות ונוסטלגיות. עם זאת במקרה שלי ברוך, שהעקירה הזו נועדה לטוב; היא מוחלפת על ידי משהו חדש, טוב יותר ונוח יותר. הצבע שעל הדלת מתפורר – ביטוי להתפוררות הערכים. הדלת עצמה עקורה ממקומה הטבעי ומונחת במקום שלא תואם את תפקידה הפונקציונלי – ביטוי לעקירה שרוגשת על ארצנו.

אלבינה אוגובייב
אולפנית
"נווה שרה הרצוג"
בני ברק
מנחה: רונית גבאי

קרבה משפחתית

טכניקה: רישום בעיפרון

בעבודתי בחרתי לצייר את בני משפחתי, בני משפחה שלא זכיתי להכירם, כגון סבתי ודודי. בתהליך העבודה התבררו לי עובדות שלא ידעתי על אודותיהם, והתבררו לי פרטים גם על עצמי, למשל, שאני דומה לסבתי. העבודה קירבה אותי לדמויות נוספות מהמשפחה הרחבה, אשר לא ידעתי על קיומם, וזכיתי לתהות על קנכם.

קום והתהלך בארץ

רותם דורון
אולפנת
בני עקיבא צפירה
מושב צפירה
מנחה: מלכה גרוס

טכניקה: אקריליק על נייר

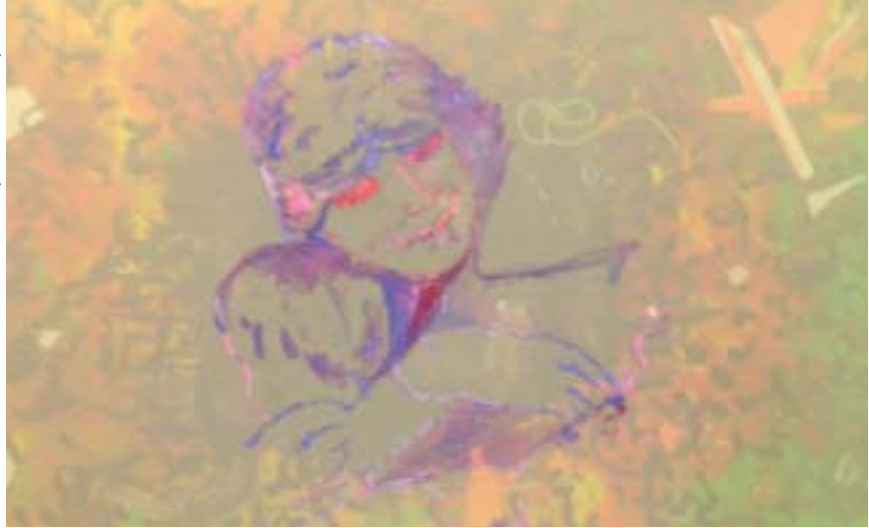
הנושא שבו בחרתי קשור לנופי ארץ ישראל. כאשר בחרתי את הנושא חשבתי על ארצנו המדהימה, ובציורי התכוונתי לבטא את אהבתי לארץ ולנופיה השונים. מחשבה זו הולידה את שם הפרוייקט: "קום והתהלך בארץ", כיוון שאני אוהבת לטייל בארץ, לחוש אותה ולראות את המיוחד שבה על מגוון נופיה הרחב. בעבודתי יש תיאור של נופים מסוגים שונים, הן בצילום, הן בציור, בטכניקות שונות. בחרתי להוסיף לנופים את האדם, שכן הוא משפיע ומשמעותי בטבע. האדם יכול לגרום (במתכוון או שלא במתכוון) לנזק סביבתי, אבל הוא גם יכול לשמור ולטפח את הטבע הסובב אותו. החלטתי להתמקד בהרמוניה שבין האדם לסביבתו, להראות שהאדם הוא "תבנית נוף מולדתו". לדוגמה, ניתן לראות את השילוב של האדם והנוף בציור "הנעליים". הציור מבטא את הרעיון של "קום והתהלך בארץ" בנעלי הטיול, נעלים ששילבתי בהן אלמנט מהנוף: שרוך העשוי פיסות עשב מנוף ארץ ישראל.

התמודדות פנימית

דינה צימרמן
אולפנת "כפר פינס"
כפר פינס
מנחה: בהירה רוזנבאום

טכניקה: רישום + קולאז'

בעבודתי זו אני עוסקת בהתמודדות בקשר שבין אם ובנה הפעוט, התמודדות אמיתית שלכאורה אינה מביעה איזו גבורה או מעשה הירואי, אלא מעשה יומיומי פשוט של חיבוק.

בשכבה החיצונית מצוירת דמות אם חובקת תינוק חיבוק פשוט, מגע מלטף. הצבעים הפסטלים מביעים את הסערה, את ההתרחשות, את הקונפליקטים שבהם החיים דורשים לעסוק. אים זו נדרשת לכבוש את כעסיה, את תסכוליה ומכאוביה על מנת להעניק את הטוב ביותר לבנה. השכבה הראשונית עשויה קולאז'. הקונטרסט בין שתי הטכניקות והמתח ביניהם יוצרים את רגע המבחן, הרגע שבו אתה מתעשת, עובד על מידות, עוצר נשימה, פונה לקב"ה ומתמודד!

העבודות האחרות בפרויקט מאפשרות להראות התמודדויות אחרות, התמודדויות בין החברה שלנו לעולם השפע, לעולם החומה, אך דווקא בעבודה זו יש לי תחושה שלפעמים אני נמצאת בחלל הזה שיצרתי בין שני הטכניקות ושואפת לעבור את השכבות ולהתאחד עם קווי הרישום והצבעים.

פרפרים - יופי וכיעור

נטע מעטוף
אולפנת
בני עקיבא צפירה
מושב צפירה
מנחה: מלכה גרוס

טכניקה: אקריליק על נייר

בפרוייקט הגמר שלי אני בודקת את הנושא של יופי וכיעור. הפרפר משמש לי כמטאפורה לנושא: מצד אחד, יש בחלק משלבי ההתפתחות של הפרפר מצבים היכולים להיות מוגדרים כמשהו מכוער (הגולם, הפקעת, התולעת); ומצד שני, מתפתח מהם, בסופו של תהליך, הפרפר המסמל בעיני את היופי. אני מציירת גם את השלבים המכוערים וגם את היפים, ומנסה להראות בכך, שגם המכוער הוא יציר הבריאה, ואפשר למצוא בו יופי. הרעיון הוא, שלעתים ישנם דברים שאנו רואים בהם כיעור בתחילה, אך אם נסתכל לעומק או לצדדים אחרים, נוכל למצוא בהם גם יופי. דרך שפת הציור אני מראה שגם כיעור, כביכול, עשוי להיראות יפה בציור (ואולי לא רק בציור?). זאת אני עושה באמצעות קומפוזיציה מעניינת: שימוש בטקסטורות שונות, או תיאור נטורליסטי של המציאות.

רחל דשקוטאי
אולפנה תורנית לאמנויות
ירושלים
מנחה: בת שבע גז

זיכרונות ילדות

טכניקה: שמן על דיקט

המסע לילדות.
פסעתי לבדי במסע של זיכרונות.
עליות וירידות, צמיחות ונפילות, מים ואש,
שמחה וכאב.
דרך ארוכה, דרך קצרה.
הם שלי,
ואותם מנסה אני בלבי לנצור, לשמור, לזכור, לצמוח,
בעיניים טובות, בעיניים ורודות, בעיניים תמימות, בעיניים בוגרות, בעיניים מציאותיות וידיים עושות,
בגילוי מתמשך, במסע מתהלך, כמו מתגלגל, רוקד ומצייה.
כי אותם זיכרונות מיוחדים הם רק שלי,
ונוצרו בשבילי,
ועל כן יהיו תמיד בלבי.

